

РЕШЕНИЕ

№ 961

гр. Варна, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 9 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Насуф Исмаел

при участието на секретаря Илияна Илк. Илиева
като разгледа докладваното от Насуф Исмаел Гражданско дело № 20223110110307 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството се разглежда по реда на чл. 238 от ГПК.

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК и е образувано по предявени от „А. Ф.“ ЕООД /предишна фирма „М. Б.“ ЕООД/, ЕИК * срещу К. М. Ю., ЕГН *****, първоначално обективно кумулативно съединени специални положителни установителни искове с правно основание чл. 342, ал. 2 от ТЗ вр. чл. 345, ал. 1 вр. чл. 232, ал. 2 от ЗЗД; чл. 345, ал. 2 от ТЗ и чл. 92, ал. 1 от ЗЗД за приемане за установено в отношенията между страните със сила на пресъдено нещо, че ответникът дължи на ищеца следните суми:

1./ сумата в размер от 234.87 лева, представляваща сбор от лизингови вноски по договор за финансов лизинг със задължително придобиване собствеността върху лизинговия актив № * – лек автомобил марка „А.“, модел „*“, рег. № *, идентификационен № * от * г., начислени за периода от 10.03.2019 г. до 04.06.2019 г., **ведно** със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда, а именно 29.12.2021 г. до окончателното погасяване на задължението;

2./ сумата в размер от 1 603.50 лева, представляваща незаплатена възнаградителна лихва по лизингови вноски по договора за финансов лизинг № * от * г., включена в анюитетните вноски с падеж от 10.03.2019 г. до 04.06.2019 г.;

3./ сумата в размер от 2.69 лева, представляваща неустойка за забавени плащания за периода от 10.03.2019 г. до 04.06.2019 г.;

4./ сумата в размер от 1 457.43 лева, представляваща неустойка за прекратяване на договора за финансов лизинг № * от * г.;

5./ сумата в размер от 65.37 лева, представляваща разходи за застрахователни премии – трета вноска по полица * с падеж 17.04.2019 г.;

6./ сумата в размер от 50.05 лева, представляваща разходи за данъчни задължения за 2019 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 7303/29.12.2021 г. по реда на чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 18352 по описа за 2021 г. на РС-Варна, ГО, 9-ти съдебен състав.

По същество ищецът моли за уважаване на исковете и присъждане на сторените разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът не е депозирал писмен отговор, въпреки че препис от исковата молба и приложенията към нея са му връчени лично на 04.11.2022 г. /л.42/.

Първо по делото заседание, в което е даден ход на делото, е проведено на 27.02.2023 г., като редовно призованият по реда на чл. 41, ал. 2 вр. ал. 1 от ГПК ответник не е изпратил представител и не е направил искане за разглеждане на делото в негово отсъствие.

Ищецът, от своя страна, изрично е обективирал искане за постановяване на неprisъствено решение в хода на устните състезания.

От приложените по делото съдебни книжа се установява, че на ответника са били указани последиците от неспазване на сроковете за размяна на книжата и неявяване в съдебно заседание.

Ищецът основава исковите си претенции на следните фактически твърдения: Твърди, че е подал заявление по реда на чл.410 от ГПК за издаване на заповед за изпълнение, която била връчена на ответника при условията на чл. 47, ал. 5 от ГПК, в тази връзка у ищеца се породил правният интерес да предяви настоящите искове.

Сочи, че вземанията му произтичат от договор за финансов лизинг със задължително придобиване собствеността върху лизинговия актив № * – лек автомобил марка „А.“, модел „*“, рег. № *, идентификационен № *, сключен между ответника и ищеца на * г., въз основа на който последният е поел задължението да придобие собствеността върху посочения от ответника лек автомобил от трето лице и да го предостави за ползване на ответника срещу задължението на последния да заплаща договореното възнаграждение, след което да придобие собствеността върху лизинговата вещ. Процесният автомобил бил предоставен във фактическата власт на ответника на 13.07.2018 г., за което обстоятелство бил съставен приемо-предавателен протокол. Ответникът е заплатил първоначална вноски и разходи по смисъла на ОУ към договора в размер от 13 300.00 лева. Ответникът е поел задължението да заплаща месечни вноски, както и да ползва вещта по предназначение с грижата на добър стопанин. Договореният срок е бил 72 месеца с краен падеж 10.07.2024 г. Уговорен бил фиксиран лихвен процент в размер на 39.40%, респективно общият размер на месечните анюитетни вноски възлизал на 485.81 лева.

Поддържа се, че ответникът е преустановил плащанията по договора, считано от 29.03.2019 г. Предвид неизправността на ответника ищецът е развалил договора с писмено изявление. Ответникът е ползвал лизинговия актив до 04.06.2019 г., на която дата е върнал вещта. Твърди се, че страните били договорили мораторна неустойка при забаването плащане на дължимите анюитетни вноски, включващи главница и възнаградителна лихва. Уговорено било и заплащането на неустойка при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя-ответник, чийто размер бил равен на трикратния размер на договорената месечна вноски. Излага се, че страните били уговорили лизингополучателя да възстанови на лизингодателя стойността на заплатените разходи за данъци, такси, застраховки и др.

По същество се моли предявените искове да бъдат уважени и се претендират сторените съдебно-деловодни разноски.

Ответникът в хода на исковото производство не е оспорил тези твърдения.

За обстоятелствата, формиращи елементите на фактическия състав на основанието на

претенцията по чл. 422, ал. 1 вр. с чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК вр. чл. 342, ал. 2 от ТЗ вр. чл. 345, ал. 1 вр. чл. 232, ал. 2 от ЗЗД; чл. 345, ал. 2 от ТЗ и чл. 92, ал. 1 от ЗЗД ищецът е представил съвкупност от писмени доказателства, а именно договор за финансов лизинг № * със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив от * г.; погасителен план към него; приемо-предавателен протокол от 13.07.2018 г.; пълномощно за застраховане и съгласие за условията за застраховане на лизинговия актив; ОУ към договора; Свидетелство за регистрация Част I; кореспонденция, водена по имейл; преводно нареждане за платен данък МПС за 2019 г.; сметка № 354970 и № 354967 за начислена застрахователна премия; платежно нареждане за платена застрахователна премия по двете сметки, които съответстват на твърденията му.

Преценени в тяхната съвкупност, доказателствата обуславят крайния извод на съда за вероятна основателност на исковите претенции на ищеца.

По тези съображения, съдът установява наличието на предпоставките за постановяване на неприсъствено решение по чл. 239 от ГПК, поради което и претенцията следва да се уважи по този ред.

Относно съдебно-деловодните разноски:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и т. 12 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, на ищеца следва да бъдат присъдени сторените в настоящото производство съдебно-деловодни разноски, чийто общ размер възлиза на 472.44 лева, от които: общо 354.16 лева – за държавна такса и за юрисконсултско възнаграждение в исковото производство и общо 118.28 лева – съдебно-деловодни разноски сторени в хода на ч. гр. д. № 18352/2021 г. по описа на РС-Варна – за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения и на осн. чл. 239, ал. 2 от ГПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 422, ал. 1 вр. с чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК вр. чл. 342, ал. 2 от ТЗ вр. чл. 345, ал. 1 вр. чл. 232, ал. 2 от ЗЗД; чл. 345, ал. 2 от ТЗ и чл. 92, ал. 1 от ЗЗД, в отношенията между страните, че К. М. Ю., ЕГН ***** **ДЪЛЖИ** на „А. Ф.“ ЕООД /предишна фирма „М. Б.“ ЕООД/, ЕИК * сумите, както следва:

1./ сумата в размер от 234.87 лева, представляваща сбор от лизингови вноски по договор за финансов лизинг със задължително придобиване собствеността върху лизинговия актив № * – лек автомобил марка „А.“, модел „*“, рег. № *, идентификационен № * от * г., начислени за периода от 10.03.2019 г. до 04.06.2019 г., **ведно** със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда, а именно 29.12.2021 г. до окончателното погасяване на задължението;

2./ сумата в размер от 1 603.50 лева, представляваща незаплатена възнаградителна лихва по лизингови вноски по договора за финансов лизинг № * от * г., включена в анюитетните вноски с падеж от 10.03.2019 г. до 04.06.2019 г.;

3./ сумата в размер от 2.69 лева, представляваща неустойка за забавени плащания за периода от 10.03.2019 г. до 04.06.2019 г.;

4./ сумата в размер от 1 457.43 лева, представляваща неустойка за прекратяване на договора за финансов лизинг № * от * г.;

5./ сумата в размер от 65.37 лева, представляваща разходи за застрахователни премии – трета вноска по полица * с падеж 17.04.2019 г.;

6./ сумата в размер от 50.05 лева, представляваща разходи за данъчни задължения за

2019 г.,

за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 7303/29.12.2021 г. по реда на чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 18352 по описа за 2021 г. на РС-Варна, ГО, 9-ти съдебен състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и т. 12 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, К. М. Ю., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „А. Ф.” ЕООД /предишна фирма „М. Б.“ ЕООД/, ЕИК * сумата в общ размер от **472.44 лева**, от които: общо 354.16 лева – за държавна такса и за юрисконсултско възнаграждение в исковото производство и общо 118.28 лева – съдебно-деловодни разноси сторени в хода на ч. гр. д. № 18352/2021 г. по описа на РС-Варна – за държавна такса и юрисконсулствко възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, на основание чл. 239, ал. 4 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____